

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XIII. évfolyam, 22 szám

2024. február 05

Egy megállapodás margójára

Vajon mit is írhatnánk megjegyzésként, ha a jelenlegi három éves bérmegállapodásra gondolunk?

Egyet leszögezhetünk: többen, többfélét, mert van, aki elégedett, van, aki csak részben, de olyan is akad, aki elégedetlen. Mert ugye olyan megállapodást lehetetlen kötni, ami mindenkinek jó, annak ellenére, hogy mindig erre törekszünk. Így aztán mindig kerül valami a margóra, akár írásban, akár szóban.

De nézzük, hogy mit is hallunk a „saros” hírekben: Miért kellett három évre megállapodni? Miért nem harminc százalékot emeltek? Miért számolják bele a minimál- és a garantált minimálbérre kapott összeget? Miért....miért....miért?

És ezeket a hangos miérteket kik is kiabálják a legjobban? Azok a kollégák, akik ehhez a megállapodáshoz semmit nem tettek hozzá. Nem fizetnek tagdíjat egyik aláíró szakszervezetnek sem, csak követelnek. Igen, az aláíróknak, mert a „feleseknek” hiába perkálnak, ők csupán csendben asszisztálnak, vagy, ha kissebségi érzéseik vannak, lázítanak.

De kérdezem én, milyen alapon követelőzik, megkockáztatom, még lázítja is bárki a kollégákat a szakszervezet ellen? Ha már köszönetet nem is kapnak tagjaink a "potyautasoktól", a kritikákat maguk felé is gyakorolhatnák. Vagy legalábbis halkán, ott ahol senki sem hallja feltehetné magának azt a fránya "miértet", ami akár így is hangozhatna: Miért nem tettem hozzá a tagdíjat én is, hogy erősebbek legyenek a tárgyalóasztalnál a képviselőink? Vagy ha sajnálom a tagdíjat, akkor miért nem próbálok meg egyedül tárgyalni a munkáltatóval, tulajdonossal?

Ide is tudnék még száz MIÉRT-tet felsorolni, de felesleges, mert ahogyan a mondás is tartja: A kibicnek semmi sem drága! Sőt, száz miért is kevés, mert mindig könnyebb másokat hibáztatni, hagyni magunkat a többnyire csak sötétben "bátor facebookos kommentelő" által befolyásolni.

Vegyük észre, hogy ezáltal gyengítjük magunkat, gyengítjük pozíciónkat a munkáltatóval szemben.

Csak csapatban lehetünk erősek és sikeresek!

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083
E-mail: zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Reménykeltő tél

Bár többször sűrű pelyhekben hullt a hó, mire örülni kezdtünk, el is olvadt. Bámultunk ki az ablakon, kergettük az óév álmait még a vonaton is, és új vágyakat kerestünk helyettük. Szerencsénk, ha csak oldalról láttuk a vágányokat, még elhinnénk, hogy a párhuzamosak a végtelenben találkoznak. Persze addig úgysem élünk – és megrázva magunkat, otthagytuk az ablakot. Csupán a gondolataink maradtak.

A karácsonyfa illatát már elfeledtük, halványul az ajándékok fénye is, bármilyen kedvesek voltak, amikor kaptuk. Fülünkbe csengenek még az újévi kívánságok, kicsit bosszankodunk, ha kihagyunk valakit, és lassan elfelejtjük, kiknek nem voltunk fontosak. Minden múlt lett, mint a tavalyi év, de gondolataink mégis velünk maradtak. Örülnénk még a decembernek, a Mikulásnak, a Jézuskának és a Szilveszternek, hiszen a szívünk nem ott van, ahol az eszünk. Szerencsére, így legalább idén is lesz miért élni.

Talán félve tekintgetünk a jövőbe, mert az ritkán más, mint az óév folytatása. Lehet, épp azt nem akarjuk, hogy múltunk határozza meg a jövőnket? Akik a múltba vágnak, azoknak jó a tél. Segít elbújni a világ elől, senkinek sem tűnik fel, ha egy nő mindent eltakar a télikabáttal, megfejthetetlenülé válnak az érzések és gondolatok. A tél ridegsége is az álmofejtés ellen van, többnyire észre sem vesszük azt, aki nem akarja, és sosem jövünk rá, miről maradtunk le.

Vannak, akiknek mindegy az évszak, a hideg alig látszik a ruhájukon. Ők nagyon fiatalok, vagy nagyon fiatalok maradtak, és mellettük a tél ködében is megtaláljuk a napot. Nem lehet kikerülni őket. a férfifantázia is csak felesleges képződménnyé válik, a küllem és a csábító hangok mindent elmondanak. Ők látványosabbak télen, de ez múltó „pillanat”, mert fantázia nélkül a vágyak is elszürkülnek.

Vannak mimózaelkűek, akik várják a tavaszt, de nem merik kimondani. A pillantásuk elárulja, hogy szeretnék, ha észrevennék őket, ha minden másképp volna, mert szeretnének végre kinyílni. De ha meglátják a fényt, nem tudják eldönteni, hogy csak a naplementét, vagy a felkelő nap ragyogását látják. Ilyenkor hezitálnak, nem volna-e jobb a tél, de a sors nem ismeri az évszakokat. Mi pedig nem ismerjük ki soha a mimózákat,

akiknek lelkében már lehet, hogy rég tavasz van.

Felejtsük hát el, hogy tél van, hiszen próbálkozik a nap, és ha akarjuk, akár naponta felülemelkedhetünk minden, amit nem szeretünk. Ha önmagunkat legyőzzük, máris pezsgőt bonthatunk, mert legyőztük a telet. De ha mégsem tudunk változni, akkor is elővehetjük a poharakat, hiszen már majdnem tavasz van.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Szomszédok az átrakóban – Nemzetközi kapcsolatainkról is rendszeresen beszámolunk.

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 6 szám

2012. július 02

Szlovák vendégek az átrakóban

Mára már több évtizedes barátság fűzi össze a szlovák és a magyar vasutasokat Záhony térségében, melynek eredete és máig történő ápolása a Műszaki Kocsiszolgálat alapszervezetének köszönhető. E barátság jegyében tett kis csapatunk látogatást az elmúlt év szeptemberében Szlovákiában, melyről Kedves Olvasóink a Záhonyi Vasutas 19. számában olvashattak. Pénteken a forró nyári meleg sem volt akadálya a határon túli kollégáink számára, hogy ellátogassanak hozzánk és betekintést nyerjenek a záhonyi átrakókörzet életébe. A tavalyi vendéglátó szakszervezeti kollégáink közül Jeremenko Miklós és Takács Tibor vezette a közel 40 fős csapatot, akik közül mindenki régi ismerősként üdvözölte Balogh Attilát, Zubály Bertalant, és a körzet bemutatására felkért Karasz Istvánt.

Mint vendéglátók, biztosak voltunk abban, hogy az átrakókörzet bemutatására nem elegendő egy nap, ezért csak a legfontosabb létesítményekre koncentráltunk. Bevezetésképp Záhonyban tettünk egy kört az autóbusszal, így a városról is képet kaphattak barátaink. Amikor a valaha szebb napokat látott város bezárt iroda épületei előtt haladtunk el, többen megjegyezték, hogy sajnos zárt épületek tömkelege náluk is előfordul.

Utunk ezután a Tengelyátszerelőbe vezetett, ahol Karámos Árpád művezető avatta be a kíváncsi vendégeket az átszerelés rejtelmibe. Többségük műszaki területen dolgozik a szlovák vasútnál, így nemcsak hallgatták, hanem gyakran kérdeztek is a munkafolyamatról. Sajnálatos módon átszerelésre váró kocsi a közelben sem volt fellelhető, ezért csak elméletben ismerhettük meg a technológiát. Következett Eperjeske-Rendező, ahol a NAV munkatársai mutatták be a nemrég átadott „röntgenkapu” működését. Ez számomra is új élményt jelentett, főleg amikor színes fényképen is megnéztük, hogyan rajzolódik ki a rakományban, vagy a belépő kocsikon elrejtett illegális küldemény.

Eperjeske-Átrakó pályaudvaron Pócsik Attila a Záhony-Port munkatársa vezetett végig bennünket, bemutatva a vasércsúszdát, és a darupályák alatt folyó átrakási tevékenységet. A szlovákok első benyomása az volt, hogy nálunk csak új átrakásra váró széles kocsik vannak beállítva, nálunk pedig csak régi kocsik lépnek be,

persze hozzátették azt is, hogy odaát lényegesen több a kocsi és az átrakásra váró áru mennyisége. Megjegyzem, az, hogy több új széles kocsival találkoztunk pusztán a véletlennek köszönhető, mi elégedettek lennénk nagyobb árumennyiséggel és régebbi kocsikkal.

HUMORSAROK

SORJÁBAN

Munkavállalói fórumon a levezető elnök ismerteti a napirendet:

- Első napirendi javaslat: néhány kolléga megbírálja a cégvezetést.
- Második napirendi javaslat: ezen kollégáink búcsúztatása cégünkötől...

HOSSZÁBAN

A közútfenntartóknál kiadják az új embernek a munkát:

- Ebben a hordóban fehér festék van, a maga dolga hogy ezzel az ecsettel fehér sávokat fessen az országútra.

Az első munkanap végén az új ember jelenti, hogy két kilométert haladt, a főnök megdicséri.

A második munkanap végén már csak ötszáz méter a teljesítmény, a főnök meg is dorgálja: nagyon alább adta!